

Sag har foreligget Udvalget, ledsaget af et meget stort Antal Bilag til Sagens Oplysning. Sagens Ojenstand vil findes kortelig fremstillet i Betænkningen. Det er en Arvesag, hvori Spøisteret er kommen til et Resultat modsat det, hvortil Over- og Underretten ere komne. Dette er i og for sig ikke noget Almindeligt, og ligesom Udvalget i det Hele taget ikke anser det for rigtigt, i alt Fald efter flere Medlemmers Mening, at fremkomme med en Kritik af retslige Afgjørelser, saaledes er det med Hensyn til dette særlige Forhold vanskeligt for Udvalget at have en selvstændig Mening, fordi det dreier sig om Retssforhold, som ere fremmede for den danske Ret. Det er de Retssforhold, som tidligere gjaldt i Hertugdømmet Slesvig, som ere komne til Anvendelse i nærværende Sag, om hvis Fortolkning paagjældende Retssag har dreiet sig. For saa vidt har derfor ikke Udvalget ment at kunne indlade sig paa en nærmere Omtale eller Indstilling om denne Sag, men det kan ikke overges, at den Spøisteretsdom, hvorom der her er Tale, som det synes at fremgaa af en Erklæring i Andragendet fra 1,900 Beboere, staar i Modstæning til den Retssopfattelse, der hersker paa Den af denne Art af Arveretsforhold. I Betragtning heraf opfordrer Flertallet den meget ærede Justitsminister til at tage under Overveelse, hvorvidt en saadan Opfattelse af det paagjældende Retssforhold maatte være den almindelige paa Den, og dersom det viser sig, at Spøisteret i sin Afgjørelse er kommen til at gjøre et saadant afgjort Brud paa den Sædvane i saadanne Forhold, som der maatte lægges til Grund for en saadan Retssopfattelse, opfordrer Flertallet Ministeren til at undersøge, hvorvidt der maatte findes et Middel til at forebygge, at Spøisterets Afgjørelse i dette enkelte Tilfælde faar Indvirkning som Præjudikat paa Afgjørelsen af andre lignende Tilfælde paa Vp. Rimeligvis gjælder det Samme for de øvrige bevarede Dele af Sønderjylland, de 8 Sogne Syd for Kolding, hvor Arveretsforholdene vistnok væsentlig eller fuldstændig ere de samme som paa Vp. Det dreier sig nemlig her i denne Sag ikke blot om det enkelte Spørgsmaal, hvorom Sagen har verferet, men tillige om den Praxis, som der for Fremtiden vil være at følge med Hensyn til Afgjørelsen af Arvegangen om alle faste Eiendomme paa Den. Det vil altsaa ses, at det er et temmelig omfattende Spørgsmaal, som vel fortjener, at man sjenker det en grundig Overveelse. Flertallet har ikke villet udtale sig om, ved hvilke Midler det Diemed, som tilsigtes, skulde opnaas, og navnlig har Flertallet ikke bestemt kunnet udtale sig om, hvor vidt det kunde ske ad Lovgivningens Vej. Imidlertid anser man det ikke for saa aldeles umuligt, at der ved det, som kaldes en authentisk Lovfortolkning, kunde træffes en Afgjørelse af denne Art Forhold, hvorved Følgerne af den stedbundne Dom af Spøisteret — Alt under den før omtalte Forudsæt-

ning — kunde forebygges; men Flertallet har, som sagt, ikke nogen saa bestemt Mening derom, at det udtryffeligt vil udtale den. Det indskrænker sig derfor til at bede den meget ærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag og tage Spørgsmaalet under den Overveelse, som det ganske vist fortjener. — Med Hensyn til de Andragender, om hvilke der ikke er gjort Indstilling, skal jeg blot tillade mig at sige et Par Ord om to enkelte af dem. Under Nr. 19 findes omtalt to Andragender i Anledning af den en Rekrut ved Husaverne overgaaede Behandling. De gaa begge ud paa Afstæffelse af Pryglestraffen. Derom har nærværende Udvalg selvselgelig ikke fundet Anledning til at udtale sig eller til overhovedet at gjøre Noget, idet denne Sag paa anden Maade er indbragt for Rigsdagen. Men tillige opfordrer Andragendet Rigsdagen, og særlig Folkethinget, til at foranledige undersøgt de nærmere Omstændigheder i det foreliggende Tilfælde samt Forholdene paa Søgersborg i Almindelighed. I Anledning af denne Udtalelse i Andragenderne har Udvalget søgt Samraad med den meget ærede Krigsminister, men efter den Maade, hvorpaa han har udtalt sig, har Udvalget ikke troet at burde gjøre nogen Indstilling, da den paagjældende Sag ikke kan anses for afluttet. Da jeg ikke ser den meget ærede Krigsminister tilstede, skal jeg allerede af den Grund ikke nærmere gaa ind paa Sagen. Det er i det Hele taget ikke Sædvane at indlade sig dybere paa en Sag, om hvilken der ikke gjøres Indstilling. — Ligeledes skal jeg sige et Par Ord om det Andragende, der er omtalt under Nr. 22 fra Bius Sogneraad. Det er en baade i juridisk, administrativ og social Henseende ret mærkelig Sag, som der her er Tale om. Udvalget har ikke fundet Anledning til at gjøre nogen Indstilling, efterdem det i juridisk Henseende ikke kan Andet end tiltræde de trufne Afgjørelser og heller ikke kan se, at en anden administrativ Behandling af Sagen kunde have haft praktisk Indvirkning paa det Spørgsmaal, der her er Tale om, nemlig hvor vidt Bius Kommune skulde have faaet en større Forsørgelsespligt, end der billigtvis tilkommer den. Derimod har et Flertal af Udvalget fundet Anledning til at udtale sig med Hensyn til, at Justitsministeriet i 1867, da Biele Kommune forespurgte sig om, hvor vidt et bigamist Ægtefælskab, om hvilket Sagen dreiede sig, maatte betragtes som ophævet ved den Manden overgaaede Straffedom eller ikke, har erklæret ganske i Almindelighed, at det Offentlige ikke fandt Anledning til at foretage Videre i denne Sag, medens derimod Justitsministeren i 1875 paa en aldeles lignende Foranledning har meddelt Bius Kommune den Oplysning, at Ægtefælskabet var ophævet ved den paagjældende Straffedom, og gav de paagjældende Personer Bink om, at de kunde faae det bigamiste Ægtefælskab stadfæstet ved Be-